

Versuri... versuri...

Bragagiu

Iar citesc pe cer de noapte
Din cuvintele de astre
În parfum de mere coapte
Și sclipiri de raze-albastre.

Ascultând din melodia
Liniștirii de pe unde
Când răsare veșnicia
Peste treceri de secunde.

Calea Robilor de-o taie
Curmeziș de curgeri blânde
Și desculții pași înmoaie
Lin prin valuri fremătânde.

Crai-Nou vela și-o presară
Slobozită de catarge,
Ea se-mprăștie ușoară
Ceață de-aur peste margini.

Poezia ce se scrise
În imaginea măreață
O-nțeleg ușor cu vise
Toate-n litere de viață.

Strofele ei mă încântă
Amețit fiind de rimă
Și o atmosferă sfântă
Sună-n zicere sublimă.

Nu-ndrăznesc ca să nu-mi placă
Viersuirea fără haturi
Pot îmbrățișa doar lacom
Măreția din înalturi.

Apoi în patrulatere
Foi de-album de amintire
Să le-adun cât pot a cere
Încântări în mulțumire.

Frumusețea mi se dete
Fără seamăn, fără plată
Ca să nu se mai repete

Cât voi viețui vreodată.

Dar la marginea de spații
Vor fi iarăși să se nască
Minunate inspirații
Sufletu-mi să le citească.
Victor Bragagiu